

Evolució o desnaturalització? Més aviat un conflicte d'interessos.

Per Alfons Mills

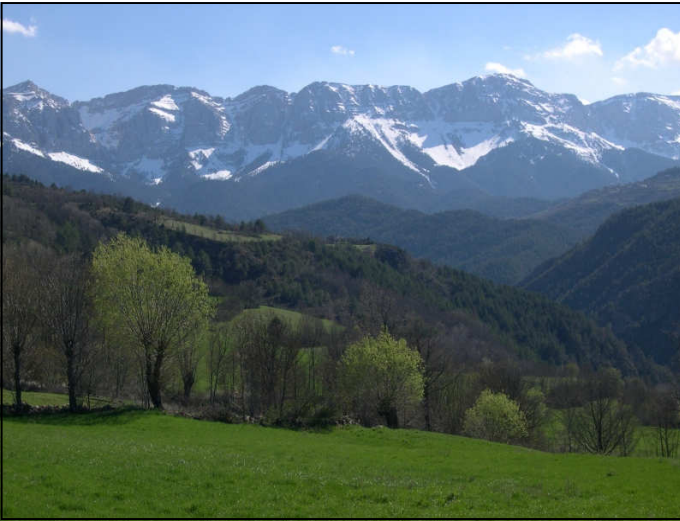

Foto: Gael Piguillem

El malentès conflicte d'interessos predominant en la nostra societat arrasa a la comarca entre veïns de cap de setmana i habitants habituals. En la nostra cultura, qui paga mana i qui té poder adquisitiu es creu amb la capacitat de decidir sobre coses quan no hauria de fer-ho. I com que molta gent de vegades se somet precisament pels diners i pel poder anhelat...

Per uns, els malanomenats autòctons, certes actituds són objecte de la generalització i escarment de la resta de visitants. Males actituds, prepotències, costums, massificacions, cues, en definitiva, problemes. Per altres, pixapins o visitants esporàdics, però sobretot de cap de setmana, pujar a la natura no és més que esquiar o jugar a golf entre boscos i respirant millor que al seu lloc d'origen. Ells paguen per a això i sort en tenen aquesta pobra gent que algú pugui a deixar diners a les seves butxaques. Hi viu algú aquí entre setmana?

Generalitzar mai és del tot exacte i en aquest tema hi ha opinions per tot. El cas és que s'ha generat un ecosistema on els uns necessiten als altres, i els altres als uns, amb honoroses excepcions, és clar.

“Ja ve la invasió”, sentim a dir, però s'orienta gairebé tot allò que es fa a l'afluència de turistes: hi ha negocis que només s'obren en cap de setmana i si és així per alguna cosa serà. El caràcter de la gent habitant durant tota la setmana a la comarca tampoc és la més idònia, ni hi ha prou mercat com per sustentar la totalitat d'empreses existents. Preparar un acte cultural o un esdeveniment determinat, es fa coincidir amb cap de setmana o festiu perquè tingui més repercussió, més visitants, més ingressos, etc. Però si es planteja de fer refiant-se del públic d'entre setmana, l'escassetat de gent predisposada a participar desmoralitza als impulsors.

Visitar o tenir propietat a Cerdanya és un punt a favor en certes classes socials, i el simple fet de poder-ho dir i compartir alguna coneixença del territori, ja compensa la despesa moltes vegades inútil que suposa. Alguns dels turistes busquen gastronomia, lleure, cultura. Per altres no són més que ovelles que com el ramat van cap on manen els primers caps i envaeixen, arrasen i després marxen sense deixar res al seu pas. Bé, res tampoc és just.

Però la prosperitat i la limitació del territori ha fet que la gent que en uns temps remots eren servents dels rics visitants, han esdevingut a voltes també benestants i han imitat, gairebé sense excepció, el model importat. Grans cotxes, cases espectaculars, màniga ampla en l'oci, presses etc. Els plaers de la vida són efímers, però els hem transformat, a més, en cars. Tot allò autèntic que atreia al visitant es resisteix a desaparèixer en petits reductes, cert. Deixar la porta de casa oberta, parar la fresca al carrer, escalar arbres, anar a buscar moixerons, o simplement asseure's en el banc de tota la vida a veure passar el temps i parlar amb el turista despistat que no sap on va, o amb el veí tranquil que plega les vaques. No ens podem enganyar, ja ningú deixa les claus posades en el cotxàs ni la porta oberta del palau. Ja molt pocs saben qui és el Pep de cal Xancó, encara que tots reconeixin el Pep de la Cerdanya com a personatge pintoresc, sense saber que són la mateixa persona.

Amb la inestimable ajuda dels turistes la comarca ha evolucionat, sí, però al copiar el model també s'ha patit una desnaturalització, una pèrdua d'identitat preocupant. Ens queden les trufes i les carotes, o la vianda, però estem perdent vocabulari, accent i principis. No és responsabilitat dels turistes que es deixi d'estimar allò que és nostre, ni és responsabilitat dels residents que els turistes busquin altres coses diferents a les que estàvem acostumats. I si després ens queixem, els uns o els altres, sempre ens quedarà allò tant nostrat de donar-li la culpa als altres.